

van 't station. Tegen zeven of acht uur, gaan de houten barakken naast de stallen open. Men verkoopt er van alles. De koetsier vindt daar zweepkoorden en gebakken aardappelen. Voor twee *sous* heeft hij een peperhuisje vol. Voor 'tzelfde geld biedt men hem er heete koffie of soep.

Maar allereerst koopt hij zijn halfstuiverskrantje, dat hij leest in zijn rijtuig of, bij heel mooi weër, op den bok, maar dan moet het ook heel mooi weër zijn. Hij ontvangt bezoek van een merkwaardig man, klein van stuk met langen, grijzen baard en dwaas-kleine, groenachtige oogjes. Jérôme verkoopt zweepen, poetst de rijtuigen op, doet boodschappen en speelt — daarvan houd ik overtuigd — voor verklikker of bemiddelaar van de heeren koetsiers onderling. Hij is soms onderdanig jegens zijne klanten, maar ik heb hem meer dan eens hooren tieren tegen een onbillijk „patroon”. Jérôme weet wel dat men hem niet gaarne zou missen. Hij kent alle vak-anecdotes, is sterk op 't stuk van politiek en kent de reglementen op zijn duimpje. Geen wonder. Vroeger, geen halsstarriger koetsier dan Jérôme!

Enkele vrouwen komen, later, ook nog wel aandrigen met zweepen; maar hij heeft hare concurrentie niet te vreezen. Hij is geattitreerd leverancier van marteltuigen voor paarden.

Tegen elf uur, gaat de huurkoetsier dejeuneeren. Hij geeft zijn paard nog wat eten in den grooten linnenzak, waarin precies een paardekop past, wat drinken uit den houten emmer, door de zorgen der S. P. A. (Société protectrice des animaux) bij het kioskje geplaatst en . . . de klanten kunnen nu naar den Duivel wandelen. Hij zal ze er ten minste niet heen rijden. Hij eet, drinkt, praat, snoept zijn koffie op.

Alle wijn- en eethuizen in de straat zijn vol.

Ik heb er parasieten ontdekt. Zij weten dat de koetsier houdt van eten en drinken, dat hij het best geluimd is in zijn eethuis. Ettelijke zangers, harmonicaspelers en violisten komen daar hun talent ten toon spreiden. „Spreiden” is 't woord, want de langgerekte tonen uit instrument of gorgel ontlokt, lijken langdradig als spinnewebben tusschen verre boomstammen. Niet zelden loopen die „artisten” ten minste hun middagmaal op. Hunne kunst voedt ze, wat menig Nederlandsch artist van de zijne niet durft beweren!

De koetsier ziet nog rooder na het eten dan te voren. 't Is onmogelijk haast, maar toch een feit. Hij komt, na zijn middagmaal, dampend aan-